

Dorine Wiersma

Gaan we katten?

★★★★☆

EEN BEUKPARTIJ OP HOOG MUZIKAAL EN LITERAIR NIVEAU

Patrick van den Hanenberg

2 december 2017

Gezien op 1 december 2017, Schouwburg Amstelveen

Er zou een tv-format moeten worden bedacht waarbij Bekende Nederlanders om het leven komen. En dan niet als betreuenswaardig incident, maar gewoon als doel van het spel. Oh, wat zou dat lekker opruimen in die kaartenbak van deze niets-kunnende-maar-toch-zo-bekende-vaderlanders. Dorine Wiersma zou dan zeker kijken en bij elk slachtoffer opgelucht ademhalen. *One down and a few hundred more to go.*

In het verleden vond een enkele recensent Dorine Wiersma wel eens te hard, te gemeen. Zelf denkt zij dat Theo Maassen of Daniël Arends zo'n verwijt nooit te horen zullen krijgen, maar dat blijkbaar van een vrouw toch wat meer beschaving en terughoudendheid mag worden verwacht. Wiersma is er domweg de vrouw niet naar om zich in te houden, en in *Gaan we katten?* beukt ze er dan ook weer vrolijk op los. Op de mensen die de meest idiote begrafenisrituelen voor zichzelf bedenken, op de senioren die denken dat zij het middelpunt van het heelal vormen, op de betweterige Hollander met zijn eeuwige gezeik, op de gluten-zeurpieten en op ijdeltuiterige Bekende Nederlanders met Halina Reijn voorop. Ook de onrustig slapende echtgenoot van Wiersma loopt een paar rake verbale klappen op. Van de acht basisemoties lijken woede en walging bij Wiersma het best ontwikkeld.

Het is trouwens niet zo dat Wiersma de hele avond om zich heen mept. Zo wordt haar technicus geestig/liefdevol toegezongen en ook Theo Nijland krijgt de eer die hem toekomt.

Dat beuken van Wiersma is geen armoedig kroeggebrabbel maar wordt in de vorm gegoten van uiterst vakkundig geschreven liedteksten in de categorie Drs. P, Ivo de Wijs en Kees Torn. Ook muzikaal bevindt Wiersma zich in de eredivisie. Zij studeerde klassiek gitaar aan het Hilversumse Conservatorium en gebruikt nog steeds elk vrij moment om de meest ingewikkelde Bach-stukken te studeren. Die klassieke liefde mengt zij met meer hedendaagse muziek en dat resulteert onder meer in een geweldig bossanova openingslied, waarin geheel over de top het leven als een groot feest wordt bezongen. De bossanova-meester Jobim zou hier zonder twijfel vol bewondering zijn muzikale stempel van goedkeuring aan geven. Wiersma beheerst vele muziekstijlen, die zij allemaal optuigt met tegendraadse akkoordenschema's, of het nou folk of een rap betreft. Het is smullen voor de fijnproever.

Wiersma beweegt zich in haar vijfde solo wat makkelijker over het podium, en dat is onder meer te danken aan de drie 'zwevende gitaren' waar zij achter kan gaan staan of zitten zonder een gitaarband over haar schouders. Helemaal losjes is de presentatie van Wiersma echter niet. De conferences – waaronder een live verslag vanaf de drafrenbaan van Wassenaar met deelnemers als ADHD, Hoog Begaafd, Narcisme en Borderline – lopen nog niet allemaal even soepel. Alsof de première een paar weken te vroeg is gekomen. Maar dat zijn kleine vlekjes op een zalig programma.

Foto: SGBV

ELDERS

DE VOLKSKRANT

★★☆☆☆

'Het Halina-lied is helaas exemplarisch voor het niveau in Wiersma's vijfde cabaretprogramma, dat lijdt aan een hoog tussen-de-schuifdeuren-gehalte: hoewel Wiersma goed gitaarspeelt op drie verschillende gitaren, zingt zij matig, worden haar verhalen op een schoolse, onnatuurlijke toon opgezegd en schiet de voorstelling zo veel kanten op dat er maar moeilijk een lijn in te ontdekken valt.' [Joris Henquet](#)

NRC HANDELSBLAD

★★☆☆☆

'Hoewel de ergernissen amusante liedjes opleveren, zijn die niet allemaal raak. Wiersma lijkt erg bang om haar publiek te beledigen. Je onthouden van een mening wordt door haar tot nieuwe deugd verheven en de

onderwerpen waar ze zich wél aan waagt zijn nogal ongevaarlijk.' Dick Zijp

HET PAROOL

'Nee, Dorine Wiersma is niet voor het podium geboren. Als ze van de ene naar de andere gitaar loopt, hangt er vaak een wat ongemakkelijke stilte in de zaal. Als ze vol overgave een paardenrace acteert waarvan de deelnemers bestaan uit hippe aandoeningen als adhd en narcisme (zelf lijdt ze aan FOMO, fear of missing out), zie je hoe hard ze daarvoor heeft gerepeteerd. Het komt net niet helemaal over.' Mike Peek